

Az önfelelt áramlás vonzó,
a céltalan sodródás veszélyes.
Vajon hol a határ?

TANGÓ, BERLIN

fine
selection

LIVITS RÉKA

LIVITS RÉKA

TANGÓ, BERLIN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Krisznek

„Én vagyok a táncos, és én vagyok a tánc.”

Vallomás

ESTE NYOLC ÓRA, MÁRA BEFEJEZEM A MUNKÁT. Még nem végeztem mindennel, de megtanultam letenni a feladatokat. Holnap is lesz nap. Zenét kapcsolok, és a zuhany alatt lemosom magamról a napi gondokat, hagyom, hogy a zavaró gondolatok a vízzel együtt eltűnjenek a lefolyóban. Szemüvegem kontaktlencsére cserélem. Megfésülködöm, és kifestem a szememet. Választok egy csinos ruhát, keresek egy hozzá illő fülbevalót, és előveszem dobozából a tűzpiros, magas sarkú szandált. Fogat mosok, és vörös rúzst kenek az ajkamra. Pár csepp parfüm a nyakamra, a csuklómra.

Megszokott kis mozdulatok ezek, egyfajta rutin. De nem azért szépítkezem, hogy másoknak tetsszek, hogy felkeltsem a férfiak érdeklődését, vagy elismerő tekinteteket vonzzak magamra. Nekem rituálé mindez. Ahogyan a sámánok kifestik arcukat, és magukhoz veszik mágikus tárgyaikat a ceremónia előtt, úgy húzok én is szoknyát és bújok túsarkúba – hogy átéljem a varázslatot.

Mehetnék farmerben és pólóban is, nem zavarna senkit. A készülődés valójában számomra fontos. Ez zárja le a nappalt, és jelzi, hogy kezdetét veszi az éjszaka. Éjjel minden sejtelmesebb, a dolgok körvonalai elmosódnak. Olyankor sok minden megtörténhet, és az ember merészebb. Néha úgy érzem, hogy kis rituálémmal egy másik világba lépek át.

Egy világba, ahol végre kiengedhetem a kontrollt a kezemből. Ahol egyszerűen behunyhatom szemem, és teljes valómmal rábízhatom magam valakire. Ahol követhetek érzéseket, impulzusokat – vagy akár csak egy hangulatot, egy dallamot. Nagyon szerencsésnek mondhatom magam, mert ez a világ csupán karnyújtásnyira van tőlem. Rendszeresen meglátogathatom, alámerülhetek és elveszhetek benne, ha akarok. Mindig más élményt nyújt. Néha csalódást okoz, olykor kiábrándulok, de aztán mégis, újra és újra visszatálok hozzá. Ez életem eddigi legnagyobb szerelme. Nem egy bizonyos illető. Nem egy férfi – de még csak nem is egy nő. Hanem egy tánc. Úgy hívják: tangó.

A kapcsolatunk sokkal régebbi és sokszínűbb, mint bármi, ami valaha egy emberhez fűzött. Találkozásunk viharos volt, viszonyunk sokáig ambivalens. Nem is tudom, hogy alakulhatott át egy ilyen seveled, se nélküled kapcsolat örök szerelemmé. Életemnek egy olyan időszakában bontakozott ki, mikor úgy éreztem, kicsúszik a talaj a lábam alól. Akkoriban iránymutatást kutatva kóvályogtam egy ismeretlen nagyvárosban – egy városban, ami azóta szívemhez nőtt és otthonommá vált –, Berlinben.

Azelőtt álmomban sem gondoltam volna, hogy egy argentin táncot a német fővároshoz kössek. Mégis... Berlinben ismerkedtem meg a tangóval, és a tangó által ismertem meg Berlint – és voltaképpen önmagamat is.

A tangó, én, Berlin – egyikünk sem hűségesebb típus. Mégis, ha el is sodor minket az élet, mindig visszatárlunk egymáshoz. Nem tudom, hogy valóban ebben a városban fogom-e leélni az életemet, de abban biztos vagyok, hogy amíg csak járni tudok, addig táncolni is fogok – és még sokkal tovább.

I.

For a Season

Elindulunk

NEM VITTÜNK SOK MINDENT. A cuccaim nagy része belefért a piros túrazsákomba, de a biztonság kedvéért kértem egy bőröndöt Ritától, amibe pár könyvet, a vastagabb ruhákat és egy meleg csizmát pakoltam.

– Nehogy megfázz! – mondta anyám. – Inkább vigyél több meleg holmit, mint hogy ott fagyoskodj nekem!

Mintha nem lett volna elég gyakorlatom az utazásban. A cserkészirándulások és a vándortáborok már gyerekkoromban megtanítottak a hatékony csomagolásra. Arra, hogy mik az élethez feltétlenül szükséges dolgok, és hogyan tudom őket a lehető legkisebbre összepasszírozni, hogy ne foglaljanak túl sok helyet.

Félix még nálam is kevesebb cuccot hozott. Ő egy közepes méretű hátizsákkal és egy vászonszatyorral indult útnak. A MacBookja, néhány póló, pár váltás zokni és alsógatya, nadrág, pulcsi, tornacsuka. Semmi felesleges málha, semmi szükségtelen teher. Felszabadító élmény volt ilyen kevés dologgal belevágni az új életbe. Az utazás előtt egy nappal még a hajamat is levágattam, egészen rövidre. Elég fiúsan néztem ki, de annyi múlt, annyi emlék, annyi minden volt abban a hosszú hajban, amit magam mögött akartam hagyni,

ami már nem én voltam, hogy muszáj volt megszabadulnom a lobonctól. Félixet kicsit meglepte az új frizurám, de nem tett rá megjegyzést.

Esős, augusztusi reggelen indultunk útnak. Metróval mentünk ki a Keletibe. Nem akartunk nagy felhajtást, sem díszkíséretet. A pályaudvaron vettünk fornettis pogácsát és automatából kávét. Máskor fintorogtam volna a száraz rágcsától és a híg lötytyől, de azon a reggelen mindent különösen finomnak találtam. Rögtönzött reggelinknek szabadságíze volt.

A fülkén két ázsiai turistalánnyal és egy idősebb német párral osztoztunk, úgyhogy nemigen tudtunk elterpeszkedni – Félix még a lábát sem tudta kinyújtani. A tizenkét órás út nem volt túl komfortos, de nem bántuk. Vidám hangulatban voltunk: belevágtunk valami újba – együtt! Mertünk végre mozdulni, kilépni a megszokásból, szakítani a hétköznapi rutinjával, és vállalkozni egy életünket alapjaiban megváltoztató, nagy kalandra.

Félixszel együtt kezdtük felnőtt életünket: öt éve, közvetlenül az egyetem után költöztünk össze egy lepukkant, Népszínház utcai albérlésbe. Nagy lépés volt ez számunkra. Én előtte kollégista voltam, Félix az anyjával lakott – bár voltaképpen egyedül élt, mert a német mutti szinte mindig úton volt. Az első közös évek izgalmasan teltek, egyre jobban megismertük egymást és önmagunkat. Aztán szeszszoktunk, elmúlt a kezdeti időszak mámorja, közös világunk pedig szűkülni kezdett.

Rutinjainkkal, mindennapos zsörtölődéseinkkel, esti, lusta sorozatnézéseinkkel, régi barátaink elhanyagolásával burkot vontunk magunk köré: mi ketten, a munkánk, és alkalmanként egy-egy görbe este, mindenki a maga haverjaival. Ez lett az életünk. A tetejébe úgy festettünk, mint egymás tükörképei: vastag keretes szemüveg,

mintás póló, kapucnis pulcsi, farmernadrág, tornacipő – mintha mi lettünk volna egy ruhabolt uniszex kollekciójának élő példái. Ugyanazokat a visszatérő szófordulatokat használtuk, ugyanúgy káromkodtunk. Még harmincévesek sem voltunk, de mintha már egy fél életet leéltünk volna egymással.

Nagyon reméltem, hogy új lakhelyünkön megváltozik mindez. Hogy az új helyen mi is kicsit mások leszünk, és más szemmel nézünk majd egymásra.

Magunk mögött hagytuk Budapestet, kizötyögtünk a Keleti-ből, elhaladtunk Rákosborzasztó házai mellett. Félix rám mosolygott, megszorította a térdemet, és felvette a fülhallgatóját. Telefonján megfelelő zenei aláfestést keresett a pillanathoz. Ez volt a szenvedélye: programozáshoz techno, lazuláshoz trance, szeretkezéshez chill-out – egész életét átszötte a gépzene lüktetése.

Nekem inkább idegesítő háttérzajt jelentett. Egyszer elmentünk kirándulni a Kékestetőre. Ő a túra előtt órákon át kereste azt a mixet, amit majd a csúcsra érve meghallgathat. Én jobban szerettem a csendet és a madárdalt. Kicsit zavart, hogy nem osztozunk az élményen – pontosabban, hogy ugyanazt az élményt ugyanazon a helyen és időben teljesen másképp éljük át. De hát nem lehetünk egyformák.

Berlin az elektronikus zene fellegvára, de mi nem ezért költöztünk oda. Legalábbis nem hivatalosan. Félix egy német haverja indított egy startupot, és meghívta a barátomat, hogy csatlakozzon a teamhez. Félix nagynénje, Ursula pedig éppen több hónapos zárándokútra készült, és keresett valakit, aki vigyáz a lakására, öntözi a növényeit, és eteti a macskáját. Így minden adott volt ahhoz, hogy kiköltözhesünk néhány hónapra szerencsét próbálni. Nem tudtuk, meddig maradunk, nem voltak hosszú távú terveink.

Vác környékén megcsörrent a telefonom. Nővérem, Rita hívott.

– Na, minden rendben? Felszálltatok a vonatra? – kérdezte.

– Igen, már úton vagyunk.

– Dobj majd egy SMS-t, ha megérkeztetek! Meg hívd fel anyát is, jó?

– Igyekszem nem elfelejteni.

– Emlékezz rá, légy szíves! Mindig engem kérdez, hogy élsz-e még. Bocsi, szaladok gyökérkezelné, jó utat, és vigyázz magadra, okés?

– Persze. Jó szadizást!

– Meglesz. – Rita arcára kaján mosolyt képzeltem. Meg voltam győződve róla, hogy titkon élvezi az emberek kínzását.

Kicsit idegesített az anyáskodása, de jól is esett, hogy törődik velem. Néha irigykedtem rá, mert az élet neki osztotta a jó lapokat. Rita volt az etalon, a bezzeg-gyerek, a kitűnő tanuló, a dolgozó nő, a csodaanya. Ki voltam én hozzá képest? Egy későn becsúsztott, vézna kis kölyök, aki a homokozót meg az orrát túrta, és békákat gyűjtött dunsztosüvegbe, amíg a nővére a balettfellépésére gyakorolt, és színötös bizonyítványokat hozott haza. Rita mindig is keményen dolgozott, és jól kereső szakmát választott. Fogalmam sem volt, hogy képes még rám is figyelni a két gyereke, a férje és a fogorvosi praxisa mellett. Talán kötelességének érezte, hogy felkaroljon engem, az ágrólszakadt idealistát.

Bal oldalunkon felbukkant a Duna, az ablakra tapadtam. Imádtam ezt a tájat! Gyerekkoromban sokat kirándultunk Kisoroszi, Nagymaros és Visegrád környékén. Volt idő, amikor itt akartam élni egy kis erdei házikóban, valahol a Dunakanyarban, kiskerttel és tyúkokkal. De hát miből éltem volna meg? És ki vállalkozott volna velem a kiköltözésre? Félix biztos nem, ő ízig-vérig városi srác.

Rápillantottam. Elég laposakat pislogott. Nem csoda, előző este háromig fenn voltunk. Feje kisvártatva a vállamra billent. Fülhallgatója félrecsúszott, egy pillanatra felébredt, hogy megigazítsa. A világért sem vette volna le. Megsimogattam az arcát. Mikor átsuhanunk a határon, Félix már húzta a lóbőrt. Szájából vékony nyálcsík folyt a pólómra.

Kebab és kávé

A HOSSZÚ UTAZÁSTÓL KIMERÜLTEN LÉPTÜNK A LAKÁSBA. Kócosak, izzadtak és büdösek voltunk, de ahogy megláttam új lakhelyünket, teljesen felvillanyozódtam. Első látásra dupla akkora és háromszor olyan világos volt, mint a mi komor, szűkös pesti albérletünk. Régies, ízlésesen összeválogatott bútorok, krémszínű függönyök, egyszerű, praktikus elrendezés: igazi felüdülés volt a szedett-vedett cuccokkal telezsúfolt lakásunk után.

– Micsoda mázlink van! – ámultam el.

– Szuper kis kecő, mi? Ursulának elég jó ízlése van – mondta Félix. A sarokba dobta táskáját, és lehuppant a kanapéra. Én képtelen voltam leülni, kíváncsian térképeztem fel a helyet.

Három szoba volt: egy tágas nappali, egy kuckós hálószoba és egy kis dolgozószoba, melyeket egzotikus tájakat ábrázoló fotók, élénk színvilágú festmények és a világ minden tájáról begyűjtött dísz tárgyak dobtak fel.

– Ez ő? – kérdeztem a komódon álló, bekeretezett fotóra mutatva. A képen egy mosolygós, szőke tinilány pózolt rózsaszín, rojtos ruhában. Egy tornacsarnokban lehetett, a háttérben elmosódva látszódtak a közönség sorai.

– Igen, ő Ursula – mondta Félix. – Imád táncolni. Amikor fiatal volt, megnyert valami mambó-világbajnokságot. Vagy tangót? Már nem tudom...

– Mikor készült ez a kép?

– Fogalmam sincs. Talán valamikor a nyolcvanas években – vont vállat Félix.

A konyhaasztalon egy doboz bonbon és egy levél várt minket. Ursula előző nap utazott el. Minden jót kívánt, és részletes listát írt a teendőkről: mikor és hogyan locsoljuk a növényeket, hol találjuk a tápoldatot, mire figyeljünk a mindennapok során. Fred, a macska ellátásának egy teljes oldalt szentelt: mit lehet és mit nem, milyen táplálékkiegészítőket kell szednie, és melyik állatorvost hívjuk, ha gond lenne.

A hatalmas, herélt kandúr törzshelye láthatólag a franciaágy közepe volt. Mikor megvakargattam a fejét, dorombolt, de egyébként nem vett tudomást rólunk.

– Mindjárt éhen halok! – hallottam Félix hangját a konyhából. – A hűtő tök üres.

– Akkor keressünk valamit a környéken!

– Remélem, kibírom addig – panaszkodott.

Félix viszonylag sokáig elvolt kaja nélkül, ám ha egyszer megéhezett, azonnal ennie kellett. Ha nem kapott hamar valamit, türelmetlenné és kiszámíthatatlanná vált. Szerencsére találtunk néhány sarokra egy kebabost. Félix egy egész menüt befalt, és utánagurított fél liter sört is. Én beértem egy falafelszendviccselel és egy limonádéval. Jóllakottan vonszoltuk vissza magunkat a lakásba.

Az ajtó előtt, miközben a megfelelő kulcsot kerestem, Félix belecsókolt a nyakamba, és megfogta a fenekem. Megborzongtam és elmosolyodtam. Érintései ráébresztettek, mennyire vágytam már arra,

hogy együtt legyünk. Az indulás előtti időszak iszonyúan húzós volt, már hetek óta nem szeretkeztünk.

A lakásba lépve átöleltük egymást. Félix szája sör- és fokhagymaízű volt. Egy mozdulattal lehúzta a pólómat. Én kigomboltam a nadrágját. Csókolózva araszoltunk a kanapé felé, és óvatosan leereszkedtünk rá. Fekvő helyzetben szorosan összesimulva pont elfértünk rajta egymás mellett.

– Szeretlek, Noé – mondta Félix. – Annyira örülök, hogy itt vagyunk, együtt.

– Én is – feleltem. Köré fontam a karomat. Ő finoman megszorította a mellem, nagyot sóhajtott. Másik kezével gyengéden simogatta a hátamat. Behunytam a szemem, és hallgattam, ahogy mélyen beszívja és kifújja a levegőt. Be... És ki... És be, és ki... Légzése egyre egyenletesebbé vált. Felnéztem. Enyhén nyitott szájjal szuszogott. Izmai elernyedtek, karja lecsúszott rólam.

Én csak feküdtem mellette ébren, kényelmetlenül összehúzva magam a szűk helyen. Lassan kezdtem lecsúszni a kanapéről. Feltápaszkodtam, mielőtt a padlóra fordultam volna, egy pokrócot terítettem Félixre, és átvonultam a hálószobába, Fred mellé.

Mikor felébredtem, Félix már mellettem feküdt, Fred pedig közöttünk terpeszkedett. A nap sugarai átragyogtak a függöny redőin. Megdörzsöltem a szememet. A macska méltatlankodva nyávogott, amikor leraktam a padlóra. Közelebb húzódtam Félixhez, és kisimítottam homlokából egy kócos hajtincset. Kábán nyitotta ki a szemét.

– Reggel van? Hol vagyunk? – motyogta.

– Berlinben, Ursula lakásában.

– Hány óra van? Asszem elaludtam a kanapén.

– Igen. Mikor jöttél be?

– Fogalmam sincs. Tök sötét volt, majdnem ráfeküdtem arra a dögre. – Félix hatalmasat nyögve fordult a hátára, nagyot nyújtózott. – Már emlékszem... Szeretkezni akartunk, de teljesen bekómáltam. Ne haragudj!

– Semmi baj – mondtam.

– Még bepótolhatjuk – fordult felém.

– Akár – vontam meg a vállam.

– Ne légy már ilyen morci, gyere ide! – Felém nyújtotta a karját, én pedig hozzábújtam. Éreztem rajta az előző esti kebab fűszereit, hozzáadódott némi reggeli szájszag. Félix gyengéden végigsimított a tarkómon, beletúrt égnek meredő, kócos hajamba. Felé fordítottam az arcom, és megcsókoltam. Átöleltük egymást. Csókolóztunk egy darabig. Aztán Félix a mellemet kezdte simogatni, puszilgatni. Megszabadítottuk egymást a maradék ruhától. Egyik keze lejjebb vándorolt, a lábam közé.

– De finom nedves vagy – mondta.

– Már nagyon vágytam rád.

– Akarod? – kérdezte csillogó szemmel. Bólintottam. Ő feltápáskodott. Egyszerre nyújtott izgató és komikus látványt, ahogy álló farkokkal áttántorgott a nappaliba, és matatni kezdett a hátizsákjában. – Te sem emlékszel, melyik zsebbe raktam, ugye? – hallottam a hangját.

– Nincs a neszesszeredben?

– Azt nézem... De nem találom. Nálad van?

– Megnézem, de nem hiszem. – Én is kikászálódtam az ágyból.

A testemet bizsergető izgalom egy pillanat alatt elillant, és bosszús türelmetlenségnek adta át a helyét. Félix addigra a táskája egész

tartalmát a földre borította, úgy keresgélt a zoknik és alsógatyák között.

– Nem hoztunk volna? Az kizárt! – csóválta a fejét. Kedvetlenül matattam a holmijaim között. – Há-há! – kiáltott fel Félix diadalmasan, és felmutatta a kis, ezüstszínű tasakot.

– Hol volt?

– Egy zokniba göngyölve.

– Zseniális. Mintha rejtegetned kellett volna.

Visszamentem a hálóba, és lehuppantam az ágyra. Hogy lehet, hogy ennyi év alatt nem sikerült más megoldást kitalálnunk? Valamit, ami elegánsabb, ami kevésbé macerás. A fogamzásgátlótól ódzkodom, amióta az eszemet tudom. Még az alacsony hormontartalmú készítményekben sem bízom. Van abban valami mélyen nyugtalanító, hogy egy tableta a test természetes folyamataiba avatkozik, és szétzilálja azokat. Tudtam, hogy létezik egy természetes, naptáras-hőmérős technika, és hogy néhány férfi képes szabályozni a magömlését, de ez meg túl körülményesnek tűnt. Maradt hát a régi, jól bevált gumi és a vele járó rituálék. Végtére is hozzászoktunk már, ott-hon az ágy mellé mindig oda volt készítve pár darab.

– Na, itt van! – lépett a szobába Félix az óvszert lóbálva.

– Nem kérsz egy kávé?

– Kávé? Csak szórakozol, ugye? Hol is tartottunk? – Leereszkedett mellém az ágyra. Átölelt. Vonakodva bújtam hozzá. Mindenesetre elkezdtük előlről. Csókolózás. Mellsimogatás. Puszi a mellbimbókra. Punci- és faroksimogatás. Merevedés, óvszer.

Misszionárius pózban kezdtük, mint mindig. Ez mindkettőnknek elég oké volt. Helyesebben Félixnek jó volt, nekem oké. Néha, amikor sikerült igazán egymásra hangolódnunk, és nagyon fel voltam izgulva, élveztem is. Most egy kicsit feszélyezve éreztem magam,

mégiscsak furcsa volt más ágyneműjében henteregni. Szemembe süttött az ablakon beragyogó nap, nyomta a lapockámat az összegyűrdött takaró. Félix nagyon lelkes volt. Kicsit túl lelkes is. Ütemesen mozgott, ki-be, ki-be. A szokásosnál hamarabb begyorsított.

– Hé! – böktek meg a hátát.

– Iszonyatosan hiányoztál! – zihálta. Lökött még párat, nyögött egy hatalmasat, és rám hanyatlott. Én a válla fölött a plafont bámultam. Szép, szecessziós stukkók díszítették. Szemem sarkából láttam Fredet, ahogy felugrik az ágyra, és a világ legtermészetesebb dolgaként mellénk telepedik.

– Egy kicsit nyomsz – szólaltam meg.

– Jaj, bocsi! – Félix legördült rólam. – Ne haragudj, nem így akartam!

– Semmi baj – mondtam, még mindig a plafont bámulva. Igyekeztem figyelmen kívül hagyni a lábam közt szétáradó kellemetlen, égő érzést. A szag, amit úgy szerettem, szeretkezésünk szaga ebben az új környezetben furcsának, taszítónak hatott. Gyomrom tájékán kongó ürességet éreztem, ami kúszott egyre feljebb, és összeszorította a torkomat.

– Hé, Noé – könyökölt fel Félix –, sajnálom! Annyira régen szeretkeztünk már. Nem tudtam mit tenni, egyszerűen kirobbant belőlem.

– Tényleg nem baj.

– Akkor jó – mosolyodott el hálásan. – Lezuhanyozok, és akkor megihatjuk azt a kávé, mit szólsz?

– Jó.

Félix fütyörészett a zuhany alatt. Én meztelenül átslattyogtam a konyhába, és kávéfőzőt kerestem. Ez természetes – mondtam magamban. Teljesen normális. A férfiak így működnek. Vagy legalábbis

Félix így működik. Este talán megint szexelünk, és akkor majd én is jobban érzem magam. Hogy megtöltsen a hasamban tátongó űrt, legyűrtem az utazásunkról megmaradt utolsó pogácsát. Nem segített. Nem az étel hiányától éreztem magam éhesnek.

Találtam egy kotyogóst, kávébabot és darálót. A friss kávé illata csakhamar betöltötte a lakást. Félix csöpögve, a dereka köré csavart törülközővel jelent meg, és hátulról átölelt. A kávé a kanapéra telepedve ittuk, feketén. Kicsit keserű volt.

– Minden rendben, Noé?

– Igen, persze.

– Csak mert olyan szótlan vagy.

– Minden oké.

– Rossz volt, hogy olyan korán elmentem, ugye? Miért nem szólsz ilyenkor?

– Ha szólnék, az változtatna valamin?

Félix erre nem válaszolt. Felálltam, előkotortam egy törülközőt, és én is a fürdőszobába mentem. A tükörképem nem volt túl szívderítő, úgy néztem ki, mint egy szexuálisan frusztrált sündisznó. A forró zuhany valamelyest segített. Megmostam a hajam Ursula biosamponjával, leöblítettem magamról az izzadságszagot és a rosszkedvet. Kicsivel jobb hangulatban léptem a nappaliba. Félix meztelenül ült a kanapén, a telefonját nyomkodta, de mikor meglátott, felállt, és odalépett hozzám.

– Nem akarom, hogy miattam rosszkedved legyen – mondta, és lehúzta rólam a törülközőt.

Gyengéden átölelt, megcsókolt, simogatott, és az ágyhoz vezetett. A gumit ezúttal már előkészítette. Csak egy kicsit feküdt rajtam – pár lökés után a hátára gördült, hogy én lehessen felül. Én ebben a pózban értem el legkönnyebben az orgazmust. Élveztem, hogy szabadon

mozoghatok. Eleinte finoman, aztán egyre vadabbul lovagoltam rajta. Régebben a hajamat is dobáltam ilyenkor – most nem volt mit. Végre sikerült feloldódnom. Már nem zavart az idegen környezet, nem érdekelt sem a macska, sem az, hogy összefoltozzuk a matracot.

A külvilág elmosódott: a tárgyak körvonalai, a hangok, a szagok világos, homályos, vattaszerű egyveleggé olvadtak össze. Egyedül Félix arcát láttam élesnek: enyhén összehúzott szemöldökét, a homlokán gyöngyöző izzadságcseppeket, borostáit, szép metszésű fogait. Csókjának édes-sós íze volt. Megszorította a mellemet, én nagyot löktem a csípőmmel, néma sikítás tört fel belőlem. Visszafojtottam a hangomat, nehogy a szomszédok meghallják.

A szex után csatagosan feküdtünk egymás karjaiban. Kielégültem, legalábbis testileg. De nem tudtam szabadulni egy zavaró gondolattól: Félix voltaképpen szívességet tett nekem. Ő igazából nem kívánta ezt az aktust, csak jobb kedvre akart deríteni. Helyrehozni az előzőt.

De hát ez így teljesen rendben van. Neki is volt egy orgazmusa, nekem is – így mindkettőnknek jó, mindketten kielégültünk. Akkor mégis mi ez a homályos hiányérzet, ez a keserű íz a számban?

Nyárutó

URSULA LAKÁSA Berlin délnyugati részén, Zehlendorf kerületben volt, egy csendes, nyugodt és jómódú környéken. Az utakat szegélyező gesztenyefák alatt gazdag öreg hölgyek sétáltatták pincsijeiket, jól öltözött fiatal párok drága babakocsiban tologatták csemetéiket, üzletemberek siettek dolgukra a város központja felé. A Blaha Lujza tér és a Népszínház utca folytonos zaja és zűrzavara után felüdülés volt egy ilyen környéken lakni.

– Ursula azt mondta, a városnak ez a része semmit sem változott a huszadik század során – mesélte Félix. – Hiába a vasfüggöny, kelet–nyugati megosztottság, újraegyesülés. Szerinte Zehlendorf a húszas években is pont így nézett ki, és ugyanilyen emberek laktak itt. Csak több volt a szmoking meg a keménykalap.

Első hetünk Berlinben olyan volt, mint egy álom. Berendezkedtünk a lakásban, összebarátkoztunk Freddel, feltérképeztük a környéket – megtaláltuk a legolcsóbb szupermarketet, a legjobb kebabost és a lehangulatosabb kávézót.

Az utóbbi hónapokban lagymatag – de inkább nem létező – szexuális életünk ismét fellendült: naponta szeretkeztünk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ismerkedni kezdtünk a várossal. Az első napokban Félix megmutatta nekem a főbb nevezetességeket: az Alexanderplatzot és a város jelképének számító tévétornyot, a berlini fal graffitikkal telepített maradványait a Warschauer Straßénél, a Reichstagot és a keletnyugati megosztottság idejében legnépszerűbb határátkelőhelyet, a Checkpoint Charlie-t. Ő ezeket már mind ismerte, német rokonságával sokszor bejárták a várost, mert amikor kicsi volt, anyjával évente legalább egyszer meglátogatták Ursulát.

A nyár vége csodálatos idővel kedvezett nekünk. Ki is használtuk a verőfényes napokat, és piknikeztünk a Tiergarten parkban, úsztunk a városszéli Krumme Lanke tóban, meglátogattuk a vasárnapi bolhapiacot a Mauerparkban, eregettünk sárkányt az egykori reptéren, a Tempelhofer Felden, és etettünk kecskéket a Domäne Dahlem nevű városi tanyán. Mintha csak vakáción lettünk volna. El sem tudtam képzelni, hogy Berlinben léteznek szürke hétköznapiak. Minden nap egy kaland volt, egy új felfedezés. Lubickoltunk az életben, habzsoltuk a város kínálta élményeket.

– Soha többé nem akarok visszamenni abba a pesti posványba! – sóhajtottam. Kreuzberg kerület egy stílusosan lepukkant kávézójában ücsörögtünk éppen, és isteni cappuccinót ittunk. – Biztos vagyok benne, hogy itt nagyon boldogok leszünk.

– Itt turistáskodni egy dolog, élni és dolgozni egy másik – szolt tárgyilagosan Félix. – Eddig csak nyaraltunk. Jövő héten kiderül, milyen ez a startup meló. És sok minden függ attól is, hogy te megtalálod-e a számításaidat.

– Igen, persze – mondtam. – De itt biztos könnyebb. Olyan érzésem van, hogy ebben a városban minden sikerülhet!

– Majd meglátjuk.